

de to Aar i Forveien have sagt, nemlig at forhindre Streiftog, som ville brandstatte og fouragere." Det skulde ikke være en fortsat logisk Stilling, som tidligere Folkethingssflertal har indtaget, nemlig en Erkjendelse af, at, efterat vore Kræfter vare reducerede saaledes, at vi kun kunde holde en lille Hær, gjaldt det om at samle denne lille Hær paa det Sted, hvor Faren var størst. Nu sige de: Men efter Valgene i 1876 stete der en Vending. Da vendte vi over til en anden Side, siger det ærede Medlem fra Leire. Jeg veed ikke, hvormange Vendinger det ærede Medlem har gjort i denne og i alle Sager, jeg har i den Henseende ikke foretaget nogen Vending. Naar det ærede Medlem endvidere mente at kunne paa-beraabe sig sin fraværende Ven, skal jeg henvise til, at denne i Foraaret 1876, da der sidste Gang var Tale derom, sagde: Vi fastholde vort tidligere Forslag. Naar han endelig mente, at han kunde bevise, at det, at vi ville have et fast Støttepunkt i Sjælland, stod i det Forslag, som blev vedtaget i Sommeren 1876, da er det noget af det Betynderligste, der kan tænkes. Dette faste Støttepunkt i Sjælland var sat til 2 Mill. Kr. Om dette Støttepunkt i Sjælland var der forøvrigt ingen Strid hverken mellem Høire eller Venstre eller med Regjeringen (Modsigelse). Saaledes har jeg forstaaet det, og vi have ogsaa været med til at undersøge de Steder, hvor det bedst kunde ligge. Men nu siger jeg: Et Støttepunkt i Sjælland, anlagt for 2 Mill. Kr. og bestemt af et Kompagni Føstningsartilleri — det skal ikke være Feltartilleri — skal betegne, efter det ærede Medlem for Leires Udtalelse, Sjælland, kraftig og alvorlig forsvaret som en usværfelig Del af Danmarks Rige. Derom har der aldeles ikke været Strid. Om Støttepunktet i Sjælland tales der ikke her, og Føstningsartilleriet er slet ikke paa Bane i disse Forslag. Ethvert Menneſte vil kunne sige sig selv, at det er saare naivt at udtale, at et Støttepunkt i Sjælland, anlagt for 2 Millioner, kunde betyde et kraftigt Forsvar af Sjælland. I Virkeligheden er det en naiv Fortolkning af disse Ord, at de skulle betyde, at vi ville en Hændelse af Landsdelene i den Forstand, som det her er blevet taget. Vi vide, hvad dette Støttepunkt vil sige, det har sin militære Betydning; men den Betydning, som her er skildret, har det ikke. Jeg vil sige til, at, naar de have givet disse af mig antydede Udtalelser med Hensyn til Hærløven positivt Udtryk derved, at de have forlangt Kanonbatterier i Sjælland, spørger jeg de Herrer: Hvor er nu de Herrer's Vandren bort fra den naturlige Befæstning? I tidligere Aar have de ikke hændet den Stilling i positivt vedtagne Forslag eller i deres egne Udtalelser, hvilket jeg ikke har Noget imod, naar de blot ville erkjende, at nu have de forandret Front. Nu ville de dele vor Hær i to Dele til et kraftigt Forsvar baade af Sjælland og Lan-

det Øst for Storebelt — Jyn vilde de lade ligge — men det forekommer mig uregelmæssigt, at det er meget urigtigt at forsøge at sætte de patriotiske Følelser i forskellige Provinde saaledes op mod hinanden, at de skulle maales efter, om der ligger Batterier her eller der. Jeg gjentager det, jeg er overbevist om, at enhver Politiker, der vil tro, at han kan naae Noget ved denne Mændre, tager fuldstændig fejl. Samsølelsen hos vort Folk, der gaar ud paa, at vel ere vi et lille Land, men at vi ere Et, er tilfiede og vil tilvisse være alvorlig, hvis Hærens Stund skulde komme. Vore Folk ville møde som tidligere de to forrige Gange i Sjælland, hvis det er der, vi atter skulle samle vore Stridskræfter, og lige saa villig paa Sjælland fra Sjælland, hvis det er her, at vi skulle samle vore Kræfter. Hvor Samlingen skal foregaa, veed hverken Ministeren eller Høire eller Venstre nu, og det er der heller Ingen, der har givet sig ud for at vide, hverken mundtlig eller skriftlig. Vi have kun forsøgt at beregne det mest sandsynlige Tilfælde. Nu sige de Herrer, at, hvis Folkethinget vil tiltræde deres nye Stilling, vilde vi derved være komne længere bort fra Kjøbenhavns Befæstning, saa ville vi bedre, end det paa nogen anden Maade kan ske, slaa Lanen om den ihjel. Jeg skal dertil svare, at denne Sag kan ogsaa betragtes paa en anden Maade, som jeg mener er lige saa gjenmæntet rigtig. Mig forekommer det, at de Herrer's Fordring om en Spredning og Decentralisation udover, hvad der tidligere har været omtalt, for det Første kræver langt større Fordringer til en Hær, end vi ellers militært kunde forsvare at gaa ind paa i Betragtning af vore finansielle Kræfter, og for det Andet maa man erindre, at i samme Grad, som de gjøre det umuligt at koncentrere Kræfterne paa Sjælland, i samme Grad svække de netop Forsvaret i første Linie, det Forsvar, som skulde leeres paa Kysten mod et Landgangsforføg, og i samme Grad, som Forsvaret i første Linie bliver svagt, maa Fordringen til et Replikpunkt, en Reduite, en Befæstning bagved være, for at den mindre mobile Del af Styren virkelig kan gjøre den beregnede Nytte. Naar vi have mødt os den permanente Befæstning, er det, fordi vi have lagt den Betragtning til Grund, at al Kraften skal sammendrages om Forsvaret i første Linie paa og omkring Sjælland for at møde Landgangsforføg og om mulig slaa det tilbage og forhindre, at det søres videre, og naar vi stode paa de 12 Liniebatterier og have holdt paa dem og paa det andet Artilleri, var det netop for at gjøre dette Forsvar saa stærkt, at vi deri havde et Værn for vort Land, kraftigt nok til, at Fordringerne om et Replikpunkt ikke kunde stilles saa stærkt til os. En saadan Fordring have vi modsat os, fordi den var finansiel uoverkommelig, politisk betænkkelig og af andre Grunde ikke anbefalelig; men naar nu de Herrer imod deres hele Betragtning om Forsvarets Styrke i